

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: LIMFJORDEN.

Citation: Aakjær, Jeppe: "LIMFJORDEN.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid58532/facsimile.pdf>
(tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

LIMFJORDEN.

Hvor herligt du lyser, du krummede Fjord,
 der slynger de Sløjfer i Sønder og Nord,
 du Vindenes Orgel, du tonende Vand,
 der brømmer med Skummet din riflede Strand!

Mod laveste Hytte som højeste Tegl
 du leende løfter dit smigrende Spejl;
 og Baadenes Flokke, de sejlhvide smaa,
 du hvister saa højt, som din Bølge kan naa.

Smaaærne slumrer paa Bredningens Bryst,
 og Kirken hun lyser saa kjønt paa din Kyst;
 i Spejlet mod Bredden, naar Solen er lav,
 staar Taarnet forsænkt som en Elfenbensstav.

Bag Baaden der jubler det badende Barn,
 mens Faderen reder det skjællede Garn;
 Vestsoien beføler hans Hue og Kind,
 og Straalerne strømmer i Møskerne ind.

Hør Tamgaasens Gjæk fra den lerede Brink,
 hvor Sol gaar i Hav under milelangt Blink;
 en Plasken med Aarer, en Svirren af Myg,
 en Rørsangers Fløjt i den sænkede Byg.

— Men Billedet skifter saa let som en Vind,
 mir. Fjord har vel tusinde Masker og Sind;
 mod Kvæld kan den kysse din Stævn med et Smil,
 ved Gry maa den danse med Stormen en Ril.

Se Maagernes Hvirvlen, hør Spovernes Træk, —
 et Strøg mod dit Hjærte, og Lyden er væk!
 Hvi skjælver du, Hjærte, hvi drypper min Graad?
 Jo, Barndommens Spover de krydsed min Baad.

— Ej fandt du, o flyvende Svane, en Kyst,
 hvor renere lyste dit tonende Bryst;
 og hvad kan vel løfte din dragende Sang
 som Fjorddalens Bugtning saa lys og saa lang!

— Hist Fiskeren tjærer sin bugede Kjøf,
 mens langt over Vigen gaar Køernes Brøl;
 ved Bækken, hvor Bugten den bøjer sig ind,
 der skridter en Pige saa fast og saa trind.

Hun løfter fra Aaget den blinkende Spand
 og skyller ved Bækken dens Munding og Rand;
 mens Blomsterne myldrer om Ankel og Kjøf,
 hun maler sin Ko i den stigende Sol.

— Hvor herligt fra Klinten at tælle de Næs,
 de hundrede „Hager“ med saltsvedet Græs,
 med Stude i Række og Kalve i Ring
 og spejdende Terner i sejlene Sving!

Hvor dejligt at se i det kimede Gry
 Ietsløret ved Bugten en rødstenet By,
 hvor Duerne kredser om Toldhusets Tag,
 mens yderst paa Møien der flimrer et Flag!

— Hvor fattigt du var dog, mit Fædreland,
 om ikke du ejed din Fjord og din Strand,
 de krogede Hager, de bittesmaa Næs,
 hvor Rylerne ruger i saltsvedet Græs!

Men blev du end fattig paa Skov og paa Land,
 du vandt dig Erstatning i syngende Vand,
 og Fjorden med Vader og Vejler og Vig
 den gjør dig for Øjet saa kjær og saa rig.

Thi den, der ved Fjorden som Mand eller Barn
 har jublet og tumlet med Baad eller Garn,
 han glemmer ret aldrig paa Jorderigs Rund
 hint Maaneskinsspejl paa dit ensomme Sund.

Og den, der som Yngling bag Fjordsivets Hang
har kysset den første, den saligste Gang,
han ejer et Minde, som aldrig vil dø,
han kommer hver Sommer paany til din Sø.

Decbr. 1908.

SVALEN.

HØR hvor let dens Vinge smækker
mod den tunge Kløverdusk,
mens den som en Skytte! lægger
Farten gennem Røg og Rusk.

O, du lille verdsligkaade,
Flugtens fødte Favorit,
som til Livets tunge Gaade
ikkun har et let „Kvivit!“

Vilde du kun tit mig følge
lig en lille venlig Aand,
som du nu paa Luftens Bølge
næsten strejtede min Haand!

Vilde du kun tit mig lede
som i hine fjerne Aar
paa min Barndoms tunge Hede
til min Faders lave Gaard!

Aa, naar du paa Blæsten vendte
og mig i mit Ansigt saa,
var det næsten, som du kjendte
Barnesindets Sorger smaa.

Ja, det var som om du tøved
et Sekund og fritted mig:
„Hvi er lille Bror bedrøvet,
hvorfør ikke glad som jeg?“